

Forordning

angaaende

Straffen for falsk Vidnesbyrd og anden Meeneed m. M.

I Følge Forordningen 24 Januar 1838 § 1 og 2 gjeldende for Island, med den Forandring i nogle af de deri bestemte Straffe, som bemeldte Forordnings § 3 og 4 foreskrive.

Lilskipun

vidvskjandi

Straffi fyrir falskann vitnisburd og önnur meinsæri, m. m.

Eptir Lilskipun af 24da Januari 1838 gildandi fyrir Island, med þeirri umbreiting á nokkrum af þeim þari ákvörðudu ströfum, sem nefndrar tilskipunar § 3 og 4 fyrirskrifa.

Kjøbenhavn, den 15de April 1840.

Kjøbenhavn.

Drykt hos Directeur Jens Hostrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Vi Christian den Ottende,
af Guds Raade Konge til Danmark,
de Benders og Gothers, Hertug udi Slesvig,
Holsteen, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og
Oldenborg, Gjøre vitterligt: At Vi, efter at have taget
de af begge Forsamlinger af Bore tre danske Provindsialstænder ind-
givne allerunderdanigste Betænkninger over det dem forelagte Udkast
til en Forordning angaaende Straffen for falsk Vidnesbyrd og anden
Meeneed m. M., under noieste Overveielse, allernaadigst have fundet
for godt at befale, som følger:

§ 1.

Falske Vidner skulle for Fremtiden, istedetfor at dommes efter
Lovens 1ste Bogs 13de Cap. 9de Art., hensættes til Strafarbeide fra
4 til 10 Aar. Denne Straf er anvendelig paa ethvert Vidne, der
har aflagt falsk edelig Forklaring saaledes, at det kan kjendes, at det
forsætlig er afveget fra Sandhed, hvad enten dette bestaaer i, at det har
negtet at vide, hvad der dog var det bekjendt, eller at det har fore-
givet Noget, der ei saaledes forholder sig, hvortil det naturligtviis og
maa henfores, dersom noget Vidne falskelig foregiver at vide det af

Ver Christian himn Altundi,
af Guds Råd, **Konungur** i Danmørk,
Vinda og Gauta, **Hertogi** i Slésvik, Holstein,
Størmæri, Péttmerski, Låenborg og Oldenborg,
Gjorum vitanlegt: ad Oss, eptir ad hasa tekid þær af
Þorum trúu donsku Undemastondum frammsettu allraundergefnumstu
hugleidingar yfir það fyri þau frammlagda frammbærp til tilskipunar, vid-
vikjandi straffi fyri falskann Vitnisburd og önnur meinsæri, m. m., i
nákvæmustu yfirvegun, allranádugast hefur þóknast ad skipa sem fylgir:

§ 1.

Falsvotttar skulu eptirleidis, i stadinn fyrir ad dæmast eptir
Laganna 1tu Bókaf 13da Kapítula 9da Artíkula, setjast til straffs-
erfidis frá 4 til 10 ára Þettað straff má heimfærast til sérhvors
vitnis, sem þannig hefur gjort falska eidfesta skírslu, ad þekktanlegt sé,
ad það med ásetningi hafi vikid frá sannleikanum, hvort heldur sem
svo stendur á, ad það hafi sagt sig ekki vita það, sem samt var því
kunnugt edur það hefur sagt ödruvísi frá einhverju enn það er á sig
komið, hvartil það nátturlega og verður ad reiknast, ef nokkurt vitni falsk-

egen Erfaring, som det blot har ladet sig fortælle af Andre, uden at den Tillid, Vidnet maatte have dertil, kan udelukke Straffens Anvendelse. Ei heller kan det freitaget noget Vidne for at ansees med foranførte Straf, at det ikke ved den Usandhed, hvori det har gjort sig skyldigt, har villet skade Noget, men at det derimod har ladet sig bevæge ved den Hensigt at afvende Skade og Ulykke fra Andre, og ligesaa lidet at det har anseet den Omstændighed, med Hensyn til hvilken det er afvejet fra Sandheden, for uvigtig, da det er et Vidnes ubetingede Pligt, uden alt videre Hensyn at udsige den rene Sandhed og Intet fordølge.

Jøvrigt have Dommerne, ved at modtage Vidners Forklaring og Eedsfæstelse, paa det Omhyggeligste at sørge for at bortfjerne al Misforstaaelse eller Letsindighed, som kunde fremkalde mislige Vidnesbyrd, og derved i Særdeleshed at iagttage, hvad der er foreskrevet i den allerhøieste Forordning af 10de April 1833.

§ 2.

Bed Straffens nærmere Bestemmelse skal Dommeren stedse have for Øie, at ethvert falsk Vidnesbyrd indeholder en grov Tilfidsættelse af den Vresfygt, som skyldes det høieste Væsen, hvis hellige Navn bruges til at bekræfte Usandhed, og at denne Forbrydelse derhos undergraver Grundstøtterne for Ret og Retfærdigheds Haandhævelse i det menneskelige Samfund.

De mildere Straffegrader bør anvendes, naar den Paagjældende stod i saadanne Forhold til den Part, for hvis Skyld han har villet skjule Sandheden, at deri indeholdes en meget betydelig Fristelse til

lega segist vita það af egin reynslu, er það einungis hefur heyrt aðra segja, án þess að sú trú, sem vitnid um það hefur, geti frábægt straffsins álagi. Ei heldur getur sú kringumstæða frelsad nokkurt Vitni frá fyrrgreindu straffi, að það ekki með þeim ósannindum, í hvorjum það er seft orðid, hafi viljad skada neinn, enn að það þarómóti hafi látid sig leida af þeim tilgáangi, að bægia skada og óhappi frá öðrum; alls ógild er og sú afbotun, að það hafi álitid þa kringumstæðu, með tilliti til hvórrar það hefur frá sannleikanum víkíð, fyrir lítilvæga, þar það er vitnisins ófrávíkjanleg skylda, án nokkurs frekara tillits að segja hreinann sannleika og alls aungvu að leynd.

Annars eiga Dómararnir, þegar þeir medtaka vitnanna skrifu og taka þau í eid, með mestu umhyggju að sorga fyrir að frábægia öllum misfílningi edur gáleysi, er kynni að koma misjöfnum vitnisburdi til leidar, og þarhá sérlega að gæta þess sem fyriskrifad er í alrahæstri tilskipun af 10da Aprílis 1833.

§ 2.

Víð straffsins nákvæmari ákvörðun á Dómarinn ætíð að minnst þess, að sérhver falltur vitnisburdur inniheldur grófa vanrækt þeirrar innilegu virðingar er ber hinni hæðstu Veru, hvórrar heilaga nafn brúfast til ósanninda stadfestingar, og að þettað afbrot þaradanki veikir máttarstólpa réttarins og réttlætisins vídurhald í mannlegu samfélagi.

Þinir vægari straffsmátar eiga að brúfast þegar soo stendur á, að hinn seki var í einhverju slíku sambandi víð þann málsþart, fyrí hvørs skuld hann hefur ætlad að leynd sannleikanum, að það leiddi af

saadan Afvigelse, eller naar Vidnet har viist en saadan Ustadighed i sit Vidnesbyrd, at det deraf kan kjendes, at dets Forsæt at afoige fra Sandheden har været mindre fast og bestemt. I det Hele skal der ved Valget af Straffetiden tages noie Hensyn. saavel til den større eller mindre skadelige Følge, som Vidnet kunde vente, at det falske Vidnesbyrd efter sin Betskaffenhed vilde have, enten til at berøve det Offentlige eller en Enkelt det Beviis, ved hvis Hjælp Sandhed og Ret skulde gjøres gjældende, eller til at sætte Usandhed og Uret igjennem, saa og til den mere eller mindre omhyggelige Plan, hvormed Forklaringen er udtænkt, ligesom ogsaa særdeles Strengthed bliver at anvende imod den, der har ladet sig bestemme til det falske Vidnesbyrd af Egennytte eller Lyst til at skade.

§ 3.

Derfom det falske Vidnesbyrd maatte kunne bidrage til at paaføre Nogen Skade paa Ere eller Frihed, kan Straffen efter Omstændighederne stige over den i § 1 bestemte høieste Straf endog til Arbeide paa Livstid. Men, er et falsk Vidnesbyrd aflagt, der gaaer ud paa at paabyrde Nogen en Forbrydelse, der medfører Dodsstraf, da skal den Skyldige, hvis denne Udaad virkelig maatte have havt den Følge, at Nogen blev dømt til Døden, og denne Straf fuldbyrdet, straffes som Morder, ligesom og den, der paa saadan Maade har søgt at paaføre en anden Dodsstraf, uden at denne ondskabsfulde Hensigt er bleven opnaaet, bliver i Overensstemmelse med Lovens 6—6—22 at ansee med Livsstraf.

sér mikilvæga freisting til slíks afviks, edur þegar vitnid hefir þannig fýnt óstöðugleika í vitnisburdi sínum, ad þar af megi sjást, ad þess ásetningur um ad víkja frá sannleikanum hafi verid midur fastur og fullkominn. Þvírhöfund á, vid ákvordun straffsins tímalengdar, nákvæmlegt tillit ad hafast bædi til þeirra meir eda midur skadlegu afleiðinga, er vitnid gat vænt ad fylgja mundu hinum falska vitnisburdi, eptir hans ásigkomulagi, annadhvort til at firra Almennung edur einstaka manneskju þeirri bevísing, med hvörrar hjálp sannleiki og réttur eiga ad ná sínu gildi, ellegar til ad koma ósannindum og órétti fram, svo og til þeirra meir edur midur kostgjæflegu uppáfinninga, eptir hvorjum skírslann átti ad lagast, eins og líka straung hegning á ad heimfærast til þess manns, sem hefur leidast látid til falsks vitnisburdar af egin gagni ellegar lyst til ad skada.

§ 3.

Ef hinn falski vitnisburdur fýnni geta studlad til ad olla ödrum nokkurs æru-edur frelss-tjóns, getur straffid, eptir fringumstæðunum, yfirstigid það i § 1 ákvardada hæsta straff, jafnvel til æfilángs erfidis. Enn sje sá falski vitnisburdur framfærdur, er midi til ad sakfella nokkurn fyri drápsverðann misgjörning, á hinn sek, ef tved ódædi hefur áverkad daudadóm yfir nokkrum manni og það straff þess vegna hefur á honum framkvæmt verid, ad straffast eins og mordingi, eins og líka sá, sem á slíkann hátt hefir reynt til ad olla nokkrum daudastraffs, án þess ad hafa getad fullnægt þessum vondskufulla tilgáangi, á samkvæmt Lagaanna 6—6—22 ad álitast med lífsstraffi.

§ 4.

Derimod kan efter Omstændighederne Strafferiden bestemmes under den, der ellers efter § 1 er den ringeste, hvis den Paagældende, efterat have afgivet falsk edelig Forklaring, af egen Drift tilbagekalder og berigtiger samme. Naar ved den senere Tilbagekaldelse al den skadelige Folge afværges, som Usandheden kunde have medført, hvortil det hører, at det kan skjønes, at der ikke ved Vidnets Afvigelse fra Sandheden er blevet Nogen berøvet et Beviis, hvorved han kunde værges om sin Ret, samt naar Omstændighederne ellers tale til Fordeel for den Paagældende, kan Strafferiden nedsættes til 8 Maaneder.

§ 5.

Naar Nogen har aflagt falsk Forklaring for Retten, uden endnu at have bekræftet samme med Eed, ansees han med Straf efter Sagens Beskaffenhed af Fængsel paa Vand og Brød, i det Mindste 3 Gange 5 Dage eller af Arbeide indtil 4 Aar. De strengere Grader af denne Straf blive at anvende, naar den Skyldige har handlet efter en bestemt, med Fasthed og Haardnakethed forfulgt Plan, naar han ved givne eller lovede Fordele eller af Ondskab har ladet sig bevæge til Usandhed, men fremfor Alt, hvis han ved at paalyde Nogen en Forbrydelse har paaført denne Arrest eller andet betydeligt Onde. Under Omstændigheder af modsat Beskaffenhed bliver en mildere Straffegrad at vælge. Dersom den Paagældende af egen Drift tilbagekalder og berigtiger sin uden Eed aflagte usande Forklaring, bliver, selv naar ellers de Omstændigheder finde Sted, som efter det Foregaaende virke Skærpelse, Straffen at bestemme med Lempelighed, og uden slige skærpene Omstændigheder bliver efter Sagens Beskaffenhed Straffen kun at

§ 4.

Þar á mót má, eptir fringumstæðunum, straffstíðinn ákvarðast nokkud vægar, enn sí, sem annars eptir § 1 er hin minnsta, ef hinn seki, eptir að hafa gjört falska eidfesta skírslu, af sjálfsdádum aptur fallar og réttir húa sömu. Þegar hin síðari apturköllum frábægir öllum þeim skadlegu afleiðingum, er af ósannindunum kynnu hlotist að hafa, hvartil það heyrir, að skynja megi, að vitnisfins afvik frá sannleikanum ekki hafi rænt frá neinum nokkurri slíkri bevising, með hvörri hann gæti varid sinn rétt, svoog þegar fringumstæðurnar annars mæla frammi með hinum seka, má straffstíðinn lækkast til átta mánaða.

§ 5.

Hafi nokkur gjört ránga skírslu fyrri rétti, án þess, að staðfesta hana með eidi, álitist hann, eptir málsfins ásigkomulagi, með fangelsis straffi við vatn og braud, að minnsta kosti í þrisvar sinnum fimm daga, ellegar með erfisdis straffi, allt til sjöggra ára. Þarðari straffsmáttar af því kyni meiga heimfarast til hins seka, ef hann hefur fylgt áður ákvarðudu, með kappi og þverlyndi vörðu undirlagi; ef hann af veittum eður lofudum ábata, ellegar og af illsku, hefur látid leida sig til ósanninda, enn allrahelst ef hann með að ljúga einhverjum misgjörningi á nokkurn mann hefur steipt honum í fangelsi eður aðra mikilvæga slukku. Þegar fringumstæðunum er gagnstæðlega varid, á mildari straffsmáti að veljast. Ef hinn seki af sjálfs dádum aptur fallar og leidd réttir sína án eids gjörðu ósonnu skírslu, á, jafnvel þegar fringumstæðunum annars er svo varid, að þær, eptir áður skrifudu, gætu ollad skerpingu, straffid að ákvarðast með limfeldni, og án slíkra skerpandi fringumstæðna á það jafnvel, eptir málsfins ásigkomulagi, einungis að

bestemme enten til nogle Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, eller under særdeles for den Paagældende talende Omstændigheder til simpelt Fængsel.

§ 6.

Ligesom den fulde Straf for falsk Vidnesbyrd ogsaa er anvendelig paa dem, der paa Grund af deres Religionsgrundfætninger afgive deres edelige Bekræftelse paa anden end den sædvanlige i Loven foreskrevne Maade, naar den saaledes bekræftede Forklaring findes falsk, saaledes skal det og med Hensyn til de Tilfælde, hvor en Bekjender af den mosaiske Religion paa et Sted, hvor ingen Synagoge ei heller noget synagogemæssig indrettet Bedehuus findes, aflægger sit Vidnesbyrd paa den i Forordningen 15de Septbr. 1747 § 14 foreskrevne Maade, have sit Forblivende ved hvad der sammesteds er foreskrevet om, at han, hvis hans Udsigende befindes løgnagtigt, skal straffes ligesaa fuldt, som om han havde gjort en corporlig Eed i Synagogen. Ogsaa hvor Lovene have hjemlet, at en skriftlig Bekræftelse under Eed træder istedetfor corporlig Eed (saasom i de udi Lovens 1—13—4 og Forordningen 3 Juni 1796 § 20 cfr. § 19 omhandlede Tilfælde), bliver det under hiin Eed aflagte falske Vidnesbyrd aldeles at straffe efter § 1 eller hvilkensomhelst anden § i denne Forordning, som efter Tilfældets Beskaffenhed derpaa er anvendelig.

§ 7.

Naar Mænd, som af Retten eller Øvrigheden ere udnævnte til at afholde Syns-, Skjøn- eller Taxationsforretninger, under Eed eller i udtrykkelig Henhold til en forhen aflagt Eed, svigagtigen og mod bedre Overbeviisning afgive saadant Syn, Skjøn eller Taxation, blive

ákvardast til nokkrum sinnum 5 daga fángelsis við vatn og braud, ellegar, þegar fringumstæðurnar mæla sérlega fram með þeim seka, til einfallds fángelsis.

§ 6.

Eins og fullt straff fyri falskann vitnisburd einsvel er heimfæranlegt til þeirra, sem í krafti sinna trúarbragða eidsfesta sína skírslu á annan hátt, enn þann sem síðvanalega er fyriskrifadur í lögnum, þegar hin þannig staðfesta skírsla prófast fólst að vera, svo á og líka, með tilliti til þess tilfellis, hvar einhver sá, er fylgir Móiseslaga trúarbrögðum, á þeim stað, hvar hvorki er neitt samfundu musteri né neitt á líkann hátt lagad bænahús, framfærir sinn vitnisburd á þann í tilskipuninni af 15da September 1747 § 14 fyriskrifada máta, hid sama að gilda sem þar er fyriskrifad þarum, að ef hans sögusögn finnst lhgi að vera, hann þá samt straffist fullt eins hart, og hann hefði líkamlegann eid gjört í samfundumusterinu. Og svo þegar lögin heimila það að skrifleg staðfesting, undir eid, komi í stadinn fyri líkamlegann eid (svo sem í þeim í laganna 1—13—14 og tilskipun af 3da Júní 1796 § 20, sbr. § 19 umgetnu tilfellum) á sá undir slíkan eid framborni falski vitnisburdur öldungis að straffast eptir § 1 edur hvörrihelst grein þessarar Þórrar tilskipunar sem eptir tilfellisins ásigkomulagi er heimfæranleg þartil.

§ 7.

Ef menn, sem af Réttnum edur Þfirvaldinu eru skikkadir til að halda flodunar, álitis edur virðingargjördir, undir eid edur með afhrykkilegri skírftotan til eids nokkurs er ádur hefur unninn verid, sviksamlega edur mót betri sannfæring fremja slíka flodun, álit edur

de at behandle som falske Vidner. Begaæes andre mindre strafværdige Misligheder af deslige Mænd, blive de i Forhold til Forseelsens Grad at ansee i det ringeste med simpelt Fængsel.

§ 8.

Hvor en Part har Udgang til at bekræfte sit Udsagn med Eed, bliver han, saafremt den saaledes aflagte Eed befindes falsk, at straffe lige med et falsk Vidne. Forsaavidt den af den interesserede Part selv begaaede Meeneed maatte være af en saadan Beskaffenhed, at Nogen derved blev udsat for saadant Onde, som i § 3 er omhandlet, f. Ex. naar Nogen i Medfør af Lovens 6—17—10 beediger, at den Ting, der findes i en Andens Bærg, er ham frakommen imod hans Villie, uagtet han frivillig har skilt sig ved Besiddelsen, bliver han endog at straffe i Overensstemmelse med fornævnte §, hvorimod den almindelige Straf efter nærværende § bliver at formilde i de Tilfælde, hvor en Part ved sin falske Eed ikke har villet paaføre nogen Anden et Retstap, men alene har villet frie sig selv for et Onde, i hvilket Tilfælde Straffetiden efter Omstændighederne kan indskrænkes til 8 Maaneder.

§ 9.

Hvor Nogen udenfor egentlige Retssager har at bekræfte Noget med sin Eed (f. Ex. hvor Eiendomsretten over det Skib med Ladning, hvorfor Sopasse skulde udfærdiges, legitimeres ved Rhederiets Eed), vil og den i § 1 foreskrevne Straf være anvendelig paa den, som ved slig Leilighed gjør sig skyld'g i Meeneed. Dog kan Straffen under særdeles formildende Omstændigheder nedsættes til 2 Aars Strafarbeide.

virðingargjöld, eiga þeir að sæta sömu meðferð sem fólk vitni. Gjörir þessháttar menn sig seka í midur straffsverdum afbrotum eiga þeir, að minnsta kosti, að dæmast til einfalds fangelsis.

§ 8.

Þegar nokkrum málsparti leyfist að stadfesta sinn framburð með eidi, á hann, ef sá þannig gjörði eidur finnst falskur að vera, að straffast eins og falsvottur. Að svo miklu leiti að því af hlutadeiganda málsparti franda meinsæri kynni að vera þannig varid, að nokkrum þarmed hleyptist í slíkan vanda sem í § 3 er um getid, t. d. ef nokkur í meðhaldi Laganna 6—17—10 eidfestir, að einhver hlutur, sem finnst í annars manns vordslum, sje frá sér kominn án síns vilja, þótt hann góðviljuglega hafi hafnad hlutarins umráðum, á hann jafnvel að straffast samkvæmt fyrrensdum §, hvará móti hið almenna straff eptir nærvaranda § á að mildast í þeim tilfellum, hvar málsparturinn með sínum falska eidi ekki hefur ætlad að ordsaka öðrum neitt réttarríjon, heldur einungis viljad fría sjálfann sig úr einhverjum vanda; þegar svo stendur á, má straffstíðinn, eptir fringumstæðunum, takmarkast til 8 mánaða.

§ 9.

Þegar nokkur, fyrir utan eginleg þingamál, á að stadfesta nokkud með sínum eidi (t. d. þegar eignarréttur til kaupskips með farmi, hvorju Sjópassar eiga að veitast, sannast með reidarans eidi) á líka það; í § 1 fyrirskrifada straff að vera heimfæranlegt til þess, sem við slíka hentugleika gjörir sig sekann í meinsæri. Samt má straffid, þegar fringumstæðurnar eru sérlega mildandi, lækkast til 2 ára straffserfðis.

§ 10.

Skjøndt denne Vor Anordning ikke i Almindelighed er anvendelig paa Misligholdelse af et edeligt Løfte, men en saadan efter Beskaffenheden af den Forbrydelse, som deri indeholdes, maa ansees i Overeensstemmelse med de for samme givne særegne Love, saa bliver der dog stedse ved Straffegradens Bestemmelse, forsaavidt denne er overladt til Dommerens nærmere Skjøn, at tage behørigt Hensyn til den Krænkelse af et edeligt Løfte, som indeholdes i den begaaede Pligt-overtrædelse. I Gærdeleshed skal under Jagttagelse af de Lovbestemmelser, som ere givne angaaende forskjellige Arter af Forbrydelser, hvorved Vore Embedsmænd ville svige den Eed, som de have svoret Os, Embedsfortabelse være den almindelige Straf for ethvert forsætligt Brud paa denne Eed, forsaavidt ikke deri maatte indeholdes en Forbrydelse, der efter Lovens Forskrifter eller Grundsetninger kræver en endnu høiere Straf.

§ 11.

Den, som ved Trudsel, Løfter eller andre Forestillinger har forledet en Anden til nogen af de i de forestaaende Paragrapher omhandlede Forbrydelser, straffes som om han selv havde begaaet samme. Men, naar saadanne Midler ere anvendte, uden at dog den tilsigtede Forbrydelse virkelig er bleven udøvet, vil en forholdsmæssig mildere Straf finde Sted.

§ 12.

Hvor Strafarbejde i Overeensstemmelse med denne Vor Anordning bliver at idomme Nogen paa 5 Aar eller kortere Tid, bliver

§ 10.

Þótt þessi vor tilskipun ekki almennt sé heimfaranleg til misjafnrar uppfyllingar eidsfests lofords, enn slík hegðun, eptir ásigkomulagi þess afbrots sem þar er innifalið, verði að álitast samkvæmt þeim þarum útgefnu sérlegu lögum, svo á Dómarinn samt jafnan, við straffsmátans ákvörðun, að svo miklu leiti hún setst til hans nákvæmara álits, að hafa vidurkvæmilegt tillit til þeirrar freinkingar eidsfests lofords sem innifalinn er í þeirri skyldunnar yfirrodslu sem þannig er framin. Sérilagi á, við adgjærslu þeirra lagaboda sem útgefni eru um hmislega misgjörninga, hvarmed Þorir Embættismenn vilja rjáfa þann eid, er þeir hafa Of svarid, Embættismissir að vera hid almenna straff slíks med ásettu ráði framins eidrofs, að svo miklu leiti þarí ekki innifelast misgjörningar, sem eptir laganna forskriftum edur grundvallarreglum útheimta enn frekara straff.

§ 11.

Þvor sem med hótunum, lofordum edur odrum fortolum hefur loffad annan mann til nokkurs af þeim í ádurkrifudum greinum umteludu afbrotum, á að straffast eins og hann hefði framid þau sjálfur. Enn þegar slíkum medolum hefur verid vid komid, án þess að hid tilmidada afbrot hafi framid verid, á vægara straff, eptir réttu tiltölu, að á leggiast.

§ 12.

Þegar einhver, samkvæmt þessari Þorri tilskipun, á að dæmiast til straffsæfdis í 5 ár edur styttri tid, á hinn seki, í tilliti til Þorror

samme, i Henhold til Vor Forordning angaaende Straffen for Tyveri m. fl. Forbrydelser, dateret 11te April d. A., § 82, at udstaae i Forbedringshuset. Men, hvor en længere Straffetid er foreskødt, bliver den Naagjældende, hvis det er en Mandsperson, at hensætte i Raskhuset eller Fæstningen, men, hvis det er en Qvindesperson, i Tugthuset, dog at Placaten 27de Februar 1827 iagttages i Henseende til Mandspersoner under 20 Aar.

§ 13.

Hvad de Forbrydelser angaaer, som, uden at høre til de i nærværende Anordning omhandlede, dog have Lighed med disse, vil det vel indtil videre forblive ved de hidtil for samme gjældende Loobud; men, forsaavidt disse ikke have paabudt en aldeles bestemt Straf, har Dommeren ved Straffegradens Valg dog tillige at tage tilbørligt Hensyn til Grundsætningerne i denne Vor Anordning.

§ 14.

Ligesom Sagens Natur og Lovens almindelige Grundsætninger tilfige, at de Forbrydelser, for hvilke Straffen er bestemt i nærværende Anordning, med Undtagelse af de Tilfælde, hvor Straffen blot bestemmes til simpelt Fængsel, gjøre den Skyldige uærdig til enhver Bestilling, der forudsætter offentlig Tillid, saavel som til enhver hædrende Udmærkelse, og at i Særdeleshed den, som er funden skyldig i Meeneed, ikke kan komme i nogen Betragtning som Vidne, saaledes skal en saadan heller ikke nogensinde være berettiget til at afgjøre en Sag ved sin egen Eed, hvortilmod han i ethvert Tilfælde, hvor han ellers efter Loven kunde værge sig med sin Eed, maa taale, at Sagen afgjøres ved Modpartens Eed.

tillskipunar vidvirkjandi straffi fyri þjófnað og fleiri misbrot, dagsettri 11ta Aprílis þessa árs, § 82, að seta því í Forbætrunarhúsinu. Enn þegar lengri straffetíð er verðskuldud, á hinn sekfi, sje hann Earlmadur, að setjast í Ráshúsið ellegar í festinguna, enn sje það Eვნemmadur, í Zugthúsið, þó svo, að Opíð Bréf af 27da Febrúari 1827 aðgætist, með tilliti til Earlmanna sem eru hngri enn tvítugir.

§ 13.

Víðvirkjandi þeim afbrotum, sem án þess að heyra til þeirra í nærverandi Tillskipun umskrifudu, samt nokkud líkjast þeim, eiga þau hingatil þarum gildandi lagabod fyrst um sinn að standa; enn, að svo miklu leiti þau ekki hafa uppabodid eitthvort fullkomlega tiltekid straff, á Domarinn, þegar hann ákvarðar straffsmátann, víðurkvænilega að gjæta að Grundvallarreglunum í þessari Borri Tillskipun.

§ 14.

Eins og málsins eðli og laganna almennu Grundvallarreglur á stílla, að þau misbrot, fyri hvor straff er ákvarðad í nærverandi Tillskipun, að undanteknum þeim tilfellum, hvor straffid einungis ákvarðast til einfalds fangelsis, gjöri hinn sekfa óverdugann til nokkurs þess umbods, er krefur opinbers trúnaðartrausts, og líka til hvors eins sérlegs vírdingarmerkis, og að sérilagi sá, sem fundinn er að meinsæri, ekki megi tafast til nokkurs álits sem Vitni — svo má heldur ekki stíkur madur nokkurn tíma hafa rétt til að útkljá nokkurt mál með sjálfs síns eidi, hvarámót hann, í hvorju því tilfelli, hvor hann annars, eptir logunum, hefði mátt verja sig með eidi, hlýtur að þola, að mótpartsins eidur sferi úr þrætunni.

Hvorefter alle Bedkommende sig have allerunderdanigst at rette.

Givet i Vor Kongelige Residentsstad Kjøbenhavn,
den 15de April 1840.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.

Stemann.

Ørsted. Lange. Hansen. Bentzen. Holm.

Hvareptir allir Slutadeigendur sér allraundirgefnað hegða eiga.
Gefið í Borum Konunglega Úbsetursstað Kaupmannahöfn,
þann 15ða Apríllis 1840.

Undir Borri Konunglegu Hönd og Innsigli.

